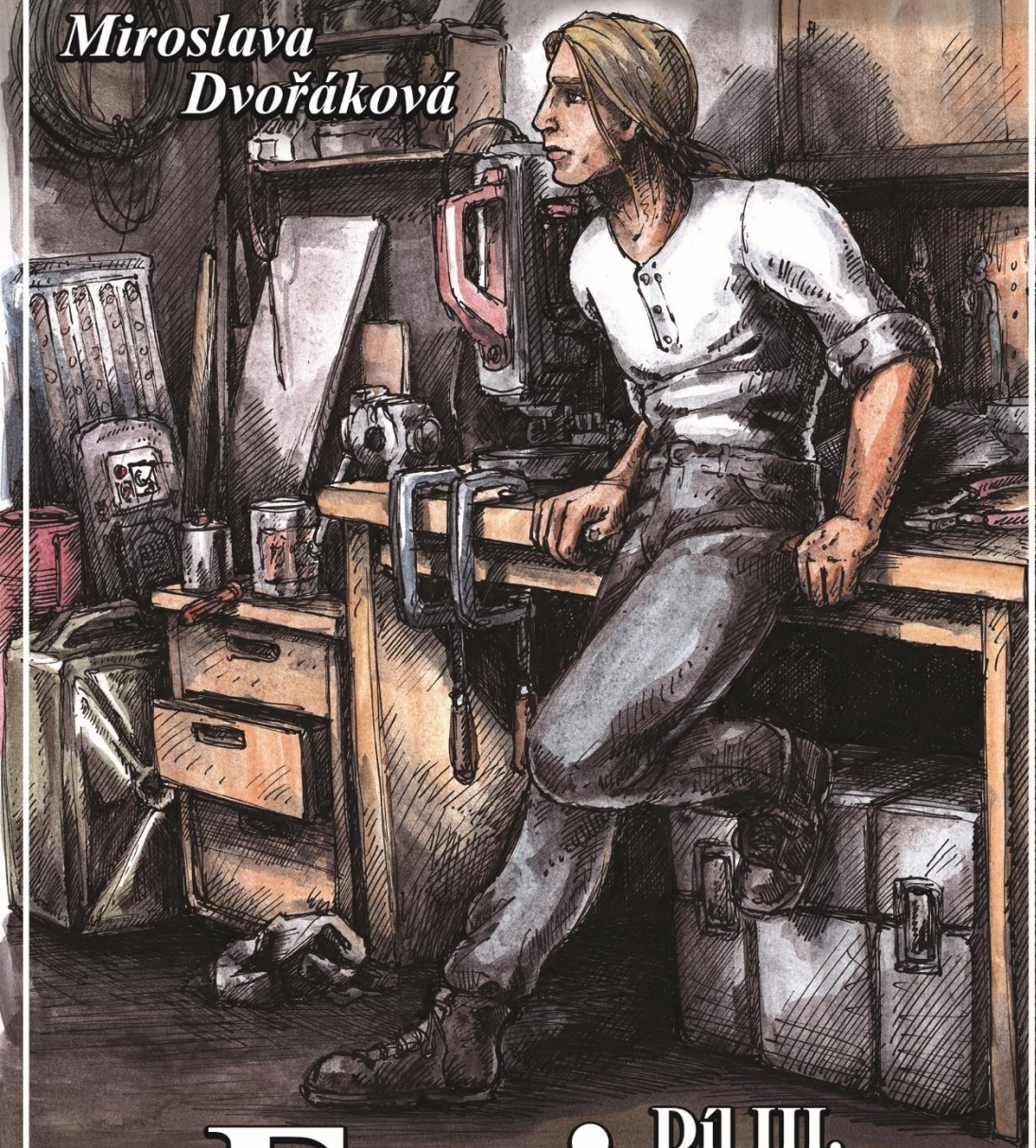

NÁVRAT NA MIZEON

*Miroslava
Dvořáková*

Díl III.
Essius

Návrat na Mizeon

díl třetí

ESSIUS

Miroslava Dvořáková

Série Návrat na Mizeon:

díl první – Arrakiel

díl druhý – Lissarius

díl třetí – Essius

díl čtvrtý – Sibiel

díl pátý – Teggen

díl šestý – Ditrux

díl sedmý – Rawantes

Série Návrat na Mizeon je součástí Megasérie Metaprostor. Další knihy z megasérie, včetně chronologie podle děje, jsou uvedeny v závěru za rejstříkem postav a pojmů.

Návrat na Mizeon

díl třetí

Essius

Mizeon, Kernok

Essius skládal spisy na stůl a Lissarius je přehazoval do komínků podle toho, pod které ministerstvo je bude třeba zařadit. Možná by bylo nejlepší to skartovat a byl by klid. Takto je před otevřeným trezorem přistihla Moreta.

„Co to děláš?“ zaútočila na syna. Prosvištěla uličkou mezi trezorem a stolem, který si přisunuli, cestou jednu složku uzmula a uvelebila se do svého křesla v rohu.

„Okopávám čemeřici, mami,“ procedil skrze zuby Lissarius. Než by Moreta stačila do složky nahlédnout, hbitě ji vyrval z jejích rukou a vrátil na stůl.

„Zametáš stopy,“ konstatovala. „To je rozumné.“ Významně si přeměřila Essia a zasyčela: „Ovšem, měl bys to dělat sám.“

„Tvých rad si vždy velice cením,“ řekl upjatě Sari. „Cos mi přinesla?“

Podle toho, jak Moretě svítily oči, věděl, že to není obvyklá návštěva.

„Navštívila mě princezna Pawnera. Zajímala se, jestli jsou ty řeči o novém Seenově přírůstku pravdivé.“

Lissarius zařal čelist. Musela mít na mysli Arrakiela. Drželi ho dole ve vězení, ale jen pro jeho vlastní dobro. Jinak by se byl vypravil na Erektiad bojovat o svou rodinu, při čemž by se nechal zabít a současně by tím zahájil novou kapitolu válečné historie. Ten idiot nedokáže strávit, že jeho žena a dráče, pokud se vůbec narodí, jsou pro něj minimálně na příštích deset let nedostupní. Ještě nad Ok-Sawonem se porval s bratrem a odmítl se vrátit na Mizeon. Sibiel zuřivce zavřel do Chřtánu, protože to je jediné místo, odkud nelze utéct. Mladý Arci-Quinn je v chládku pouhé tři dny a už se to prolátlo. Docela malér. Veliteli Chřtánu, Seenovi Arci-Kesallovi, se Arrakiel nesmí dostat do pracek. To by byla voda na jeho mlýn. S největší radostí by kluka nacpal do transformačního boxu.

Lissarius se našťvaně rozkřikl na Essia. „Zase někdo nedržel hubu!“

S ohledem na matčinu všetečnou přítomnost tu větu vyplivnul způsobem, jako kdyby to byl Essius, kdo je zodpovědný za všechnu bídu světa.

Essius poníženě shrbil ramena přesně, jak to nedávno nacvičili před zrcadlem. Jeho tvář se zvlnila hrůzou. „Vážně nevím, jak se to mohlo stát.“

„Běž zkontrolovat naše zdroje,“ štěkl na něj Lissarius. „Kdyby bylo zapotřebí, víš, co máš dělat. A nechtěj mě zklamat!“

Když Essius odběhl, Moretiny rty se lítostivě zkroutily. „Takže měl Korel pravdu! Proč jsi mi to neřekl? To mi tak málo věříš? Nevadí ti, jak teď před Pawnerou vypadám?“

Lissarius zakoulel očima. „Promiň, ale nechtěl jsem tě rozrušovat. A Pawnera by měla držet hubu jako první. Říše je v ohrožení. Když všude roztroubí, jak je státní aparát těžkopádný, zkorumpovaný a neschopný, ničemu nepomůže. Klidně jí pověz, že jsi o mladém Arci-Quinnovi věděla, ale že ta informace podléhala utajení. Řekni té staré slípce, že mlčenlivosti jsem tě zbavil až teď, když vyšlo najevo, že ze Chřtánu unikají informace.“

Moreta překvapeně zamrkala. „To není špatné. Přesně to udělám.“ Spokojeně se usmála. „Jsem na tebe pyšná, synu. Slib mi, že tentokrát to Seen nezkazíš. Ať z Arrakiela udělá poslušného čokla. Nic jiného si ten prevít nezaslouží!“

„Jistě, máti,“ syknul Lissarius.

Moreta vstala a rozpráhla náruč. „Konečně jsi to zase ty! Už jsem si dělala starosti, co se s tebou děje.“

Lissarius k ní přistoupil a opatrně ji objal. „Měl jsem trochu nervy z té zodpovědnosti. Ale už je to dobré.“

Matka se k němu přitiskla. „Ale drahoušku! Postačí, když jim dovolíš, aby ti na hlavu nasadili korunu! Všechno ostatní nechej na mně!“

V duchu potlačil nadávku. Jemně se matce vykroutil a rozplácnul se na kanapi. „Bolí mě hlava,“ posteskl si. „Neustále.“

Cítil na sobě její upřený pohled. Stiskla rty, pár světlých pramenů, které jí vyklouzly z drdolu, si zasunula za ucho. „To dělají Padlí,“ řekla rozpačitě. „Taky s tím bojuju.“

„Co budeme dělat?“

Pokrčila rameny. „Postarám se o to. Ale až po korunovaci.“ Odhodlaně pohodila hlavou a zářivě se usmála: „Když ty a já spojíme síly, zvládneme cokoliv.“

Mlčky přikývnul.

Když odešla, vrhnul se k baru s alkoholem. Nalil si vahanský vitrrexx. Hodil do sebe panáka a hned si nalil další dávku. Užíval si, jak mu alkohol propaluje vnitřnosti.

...jsem na tebe tak pyšná, synu! Slib mi, že tentokrát to Seen nezkaží. Ať z Arrakiela udělá poslušného čokla. Nic jiného si ten prevít nezaslouží.... Potřeboval se od těch nenávisných řečí očistit. Takový paradox. Když se s matkou bavili o boji proti Padlým, musel ji obdivovat. Škoda, že hned potom začala oblíbené téma o jeho ženitbě. Povinnosti vůči říši a rodině. Ble, ble, ble...

Netrpělivě čekal na Essia. Nepřekvapilo ho, že se Arrakielova přítomnost v Chřtánu proflákla. Při takové koncentraci špehů by byl zázrak, kdyby se to nestalo. Snad stačili všechno podchytit včas.

Jeho náměstek se vrátil a Sari si naléval třetího panáka. Essius vytřeštil oči, protože takto svého šéfa ještě neviděl. Opatrně se rozhlédl, jestli není poblíž Moreta. „Je pryč,“ uklidnil ho Sari. „Ani neposlouchá. Tak co?“

Essius přijal sklenici, kterou mu Lissarius přistrčil a řekl: „Seenovo komando už Arrakiela mělo. Adaptační kůru vynechali a rovnou ho

lifrovali k transformaci. Naštěstí Jawrilla upozornila Šlupku. Ten Arriho čapnul a okamžitě ho přestěhoval do svého soukromého podlaží s odkazem, že je to na tvůj rozkaz.“

Lissarius si vjel rukama do vlasů. To bylo těsné. „Vždyť ho mohli opravdu přeměnit! Proč mi Sibiel ani Šlupka nic nehlásili? Kdyby se do toho ten blbec Seen obul...“

Essius se zazubil. „Nechtěli ti přidělovat starosti.“

Sari zaznamenal, že se bratranec ošívá, jako kdyby měl za krkem vahanskou štenici. „Co je, Essie? Ještě nějaká další skvělá zpráva?“

Náměstek pokrčil rameny. „Jenom taková drobnost. Dnes mě na chodbě zastavil tvůj otec.“

„A?“ štěkl Lissarius. Otec v Kernoku? Do Rady za sebe posílá Lissaria, na společenské dýchánky ani drby si nepotrpí. Nejspíš se tu jen zastavil u Rigida cestou za nějakým technickým zázrakem.

„Oznámil mi, že pro mě má nevěstu. Pozval mě k sobě domů, že mi ji představí,“ zamumlal znechuceně Essius. „Nevíš o tom nic?“

Lissarius zavrtěl hlavou. „Většinou pletichaří matka. Ale otec? To už se úplně zbláznil? Doufám, že jsi ho poslal... do háje.“

„Přiznávám, že jsem měl tisíc chutí ho poslat přímo do prdele,“ povzdechnul si nešťastně Essius. „Zaskočil mě. Nikdy dřív se mnou osobní záležitosti neřešil. Všiml si mně jedině, když chtěl konzultovat nějaký technický detail. Nemohl jsem mu říct, že nevěstu už mám, protože kdyby mi pak Arci-Quinnové Owianu nedali, zkompromitoval bych ji tím. Nikoho jiného rozhodně nechci. To

budu radši sám. Nic z toho jsem mu ale neřekl. Odpověděl jsem, že mám napilno a teď, před korunovací, to nepřichází v úvahu.“

„A co on?“ zajímal se Lissarius. Nečekal, že by se otec urazil. Takové emocionální stavy pokládá Trriiel za neefektivní.

„Řekl, že po korunovací to bude optimální. Řekl, že se na mě těší,“ povzdychl si Essius. „Vůbec nevzal v úvahu, že bych mohl cokoliv namítat. Tak jsem ho při tom, prozatím, nechal.“

„Zvláštní,“ zabručel Lissarius, když Essius odešel. Essiovi rodiče žili odděleně. A než byl Okren zabit v boji s draky, vychovával syna on. Okren, pojmenovaný příhodně po trhací dýce, byl tvrdý válečník. Generál ověnčený aureolou úspěchů. Ale podle toho, jak o něm Essius mluvil, svého syna miloval. Po jeho smrti se musel Essius vrátit k matce, příslušníci ochranky arciknížete Trriiela, na statek v Abderanské vrchovině. To byla pro třináctiletého Essia přivykého bohémskému režimu na vojenských základnách tvrdá rána. Tebeva s Moretou se snažily dělat vše pro to, aby mu dostaly z hlavy manýry arcidémona a přinutily ho začlenit se mezi raisi. Lissarius byl v dobách Essiova dětství na univerzitě a staral se o Rawanta. Neměl energii zajímat se o malého bratrance. A otec? Pro toho byl Essius viditelný jen v případě, když potřeboval vymyslet, jak propojit kabely. Že by se ten starý jezevec chytil za nos? Ve skutečnosti tomu ale Sari nevěřil. Emoční centra v mysli jeho otce byla vypálena obdobně, jako byla vypálena vojákům Trestného komanda. Trriielovu deprivaci ovšem nezpůsobil pobyt v transformačním boxu, ale Moreta. Trvalo jí to

roky. Možná si ani neuvědomovala, co dělá. Alespoň, Lissarius se snažil tomu věřit.

Sari věděl, že sní. Něco studeného a vlhkého ho sevřelo okolo levého kotníku. Otrásl se chladem a otevřel oči. Prudce se posadil a rozhlédl se. Musel usnout na pohovce v kanceláři. Časomíra na stropě ukazovala, že je nad ránem. Všechna světla svítla. V projekčním válci videxu jemně levitovaly stříbrné vločky, z reproduktorů se linuly tlumené tóny. Nic neobvyklého. Sariho šestikomorové srdce přesto pulzovalo tempem, které by odpovídalo půlhodině strávené zápasem ve volném stylu. To ten sen. Promnul si oběma rukama levý kotník. Vyhrnul nohavici, odsunul lem ponožky. Sakra. Má tam puchýře.

Znovu se natáhnul na kanape. Zhluboka dýchal. Snažil se rozpomenout, co přesně se mu zdálo. Byl dole v Chřtánu. Na mínus dvacátém druhém podlaží. Všechno se otrásalo. Někdo na něj volal a žádal, aby se vrátil. Neposlouchal. Kráčel k depozitáři, kde byla schránka s Padlými. Věděl, co musí udělat. Chodba se zdála být strašně dlouhá. S každým dalším krokem se dveře na jejím konci o něco vzdálily. Byly stále menší a menší, bez ohledu na to, jak pospíchal a jak usilovně se snažil. Potom se odkudsi připlazili fleshshingoví hadi. Taková trapná překážka. Odpadávali, jak je likvidoval cestou, vadli jako mrznoucí tráva.

Soustředil se na dveře. Jsou nepochybně zakleté a pěšky se k nim nedostane. Uvažoval, jak na ně. Možná by i tady ve stísněných prostorech mohl využít křídla. Nechal křídla zmaterializovat, ale ještě, než se odrazil, cosi chladného a palčivého sevřelo jeho levou nohu.

Lissarius se posadil a unaveně si odfoukl. No, tak má bláznivé sny. To je toho.

Mizeon, o týden později

Hluboko po půlnoci se Lissarius vracel do svého služebního bytu. Hlavu měl jako sikkossí úl.

Celý týden probíhal ve znamení hektických příprav korunovace. Radní i Moreta byli k nezastavení. Kdo pronese úvodní proslov, jaké budou fanfáry, které hosty kam usadí. Kdo bude sedět a kdo stát. Koho rozhodně zvát nebudou. Nic jiného, než ceremoniál je nezajímalo. Když trval na tom, že je třeba zařídit bezpečný přesun designovaného císaře, ještě mu to měli za zlé. „*Nevidím důvod, proč to teď řešíš!*“ rozčilovala se Moreta. „*Abdikace je v právní moci!*“ Uvažoval, jestli je blázen on, nebo ostatní. Vážně o sobě začínal pochybovat. Možná, že všechny ty obavy, že Padlí jsou jen krůček ke konečnému výpadu, které se v něm za poslední měsíce sbíraly, jsou iluzorní. Možná, že nakonec všechno dobře dopadne.

Jeho byt na nábreží řeky Perlíny byl součástí vnitřního komplexu císařova paláce. Při rozloze areálu zabralo dobrých dvacet minut se tam dostat. Dobrá příležitost si vyčistit hlavu. Jen, kdyby mu za krk nedýchalo dvanáct gardistů. Připadal si nepatřičně. Zatím císařem

není, ale protože už to bylo veřejně oznámeno, Rada rozhodla, že ochranka je nezbytná. Lissarius si smutně povzdechl, když se vynořili ze stínu parku s orosenými keři a starými stromy a přiblížili se ke kamenným budovám. „To bude dnes vše, Keinone,“ řekl před vchodem.

„Sire, musíme se přesvědčit, že...,“ začal Keinon.

„Víte, že si dokážu poradit sám,“ uťal ho Lissarius způsobem, který nepřipouštěl diskusi. „Prostě běžte do kasáren a vyzvedněte mě zítra před polednem.“

Keinon Arci-Fezziel, pobočník kapitána císařské gardy, se neklidně ošil. Měl nakázáno hlídat následníka na každém kroku a oba to dobře věděli. Lissarius se spoléhal na Keinonovy zkušenosti a vrozenou inteligenci a mlčky na něj zíral. Nechtěl na něj užít HLAS. Protože pokud mají v budoucnu spolupracovat, potřebuje po svém boku někoho, kdo bude loajální dobrovolně, a nikoliv z přinucení. Po chvíli napjatého ticha Keinon neznatelně přikývnul. Otočil se k jedenáctičlenné skupině roztroušené ve tmě a zavelel: „Odchod, kasárna.“

Lissarius vystoupal antigravitační zdviží až do nevyššího patra, které bylo jeho. Před personálním zemětřesením sem téměř nechodil, běžně přespával na kanapi v úřadě nebo vůbec. Magickým klíčem si otevřel a nasál vůně linoucí se z kuchyně. Okamžitě věděl, co to znamená. Essius ani Sibiel v této oblasti nijak nevynikali. Takže si Essius do JEHO služebního bytu už zase přivedl Owianu. Minul

jídelnu a v kuchyni u talíře se zapečeným masem našel Sibiela. Ten darebák se cpal, ani se nenamáhal přestat, natož vstát, když ho uviděl.

„Jehněčí?“ mroukl Lissarius, přitočil se k troubě a otevřel dvířka.

Sibiel přikývnul. „Měl by sis s Essiem vážně promluvit, sire, jinak mu rozbiju hubu.“

„Pěkně to voní,“ prohodil Lissarius bez ohledu na Sibielaův jízlivý tón. Nabral si z pekáče na talíř. „Už byli pryč, když ses vrátil?“

Sibiel zakoulel očima. „Jistě. Předpokládám, že ji tvůj idiotský bratranec šel doprovodit.“

Lissarius se posadil, vzal do ruky vidličku a spiklenecky se usmál. „Vím, že to neschvaluješ. Ale ti dva spolu prostě chodí a ty s tím nic nenaděláš. Potřebují spolu dělat něco obyčejného. U vás doma se asi cítí nesví a na veřejnosti se zatím ukazovat nemůžou. Když jsou tady, nikomu to neublíží, a ještě z toho máme užitek.“

„Znamená to,“ zavrčel ohromeně Sibiel, „že proti jejich vztahu nic nemáš? Essiova matka je přece raisi!“

Lissarius napíchl sousto křehkého masa na vidličku a ušklíbnul se: „No nejsi ty snob?“ „Essiův otec byl můj oblíbený strýček.“ Ale jinak musel uznat, že má Fialka pravdu. Essiova matka je raisi. Ví se o ní, že je absolutně nesmiřitelná, co se pravidel klanu týká. Proslýchá se o ní, že pro raisi Arci-Nubielů organizuje pravidelné svačiny, na kterých se povinně předčítají pasáže z Kodexu. Pokud by Tebeva zjistila, že její syn chodí s arcidémonkou, vyletěla by z kůže. Řvala by, že se drápe někam, kam nepatří. A to není nic proti tomu, jaký randál by to vyvolalo mezi arcidémony. Bylo by to horší, než když si Trixen

chtěl vzít Brigitu. Trixen byl muž. Čistokrevný si bral polokrevnou. Tady by to bylo naopak.

„Kdyby se ti dva chtěli vzít,“ poznamenal směrem k Sibieli, „znamenaloby to absolutní průlom. Konzervativci z řad raisi i z řad arcidémonů by v tom viděli provokaci,“ připustil. „Essius by musel dostat speciální výjimku.“ Strčil si maso do úst a vzápětí si blaženě povzdechl. Jehněčí se rozplývalo na jazyku a špenátové pyré s česnekem vyvažovalo chuť. „Tvá sestra je opravdu nadaná,“ vydechl obdivně.

Sibiel zakoulel očima. „Hlavně chce na Essia udělat dojem. Mnohem víc ji baví míchat hlínu, než těsto. Vsadil bych se, že vařila podle instrukcí naší Wrelly. To ona je ta pravá na jehněčí se špenátem.“

Lissaria při vzpomínce na medovlasou Wrellu bodlo u srdce. Už už se mu na jazyk draly otázky, jak se nejstarší Sibiellova sestra má a jak se má Attesius. Jenže Sibiel není pitomec, mohl by si dát dvě a dvě dohromady. Lissarius se přinutil obrátit list. „Na Bredeonu proběhlo všechno podle plánu?“

Dnes večer bez ohledu na matčiny protesty nechal pradědečka tajně přestěhovat do bezpečného exilu na Bredeon. Vybrali ostrovní lázeňské městečko s příjemným klimatem, kde Arci-Quinnové vlastní letní sídlo. S ohledem na delikátnost záležitosti tentokrát pominuli bredeonské úřady. Dokonce ani nevyužili služeb advokátní kanceláře Ysmaellovo oko. Vše zařizoval jen Sibiel s raisi domu Arci-Quinnů.

Sibiel přikývnul. „Nechal jsem tam šest raisi i s rodinami. Bude to stejné, jako když tam jezdíval strýc Razziel, který dům původně postavil. Podle toho, co mi vyprávěla matka, míval ve zvyku držet si tam služebnictvo po celý rok.“

Lissarius si povzdechl. „Stejně bych to měl zkontrolovat.“ Měl obavu, jestli bude pradědečkovi energie od šesti raisi stačit.

„To si v současné situaci nemůžeš dovolit,“ zašklebil se Sibiel. „A ujišťuju tě, že na Bredeonu císař viditelně okřál. Myslím, že tam nebude potřebovat tolik energie, co tady. Jako kdyby mu tu něco ubíralo sílu.“

„Samozřejmě,“ houknul Lissarius.

„Padlí?“ vydechl zbytečně tiše Sibiel.

Lissarius zakoulel očima. „Mimo jiné.“

„Takže... i tvoje matka?“

Lissarius se ošil, jídlo ztratilo chuť. Odsunul talíř. „Obávám se, že ano,“ přiznal. „Možná jsem ho měl přestěhovat dřív. Jenže... to by mi u Rady neprošlo, dokud jsem neodkýval korunovaci. Jedno s druhým. Hlavně ho musíme udržet v bezpečí. Čím méně nás to ví, tím lépe. Ani Essius, ani tvůj divoký bratr... Mimochodem, už vychladnul?“

Sibiel otráveně pokrčil rameny. „Šlupka vtípkuje, že hibernace otupí pověstný arci-quinnovský vztek. Doporučuje ho zavalit prací hned, co se probudí. Ale kdo ho bude hlídat?“

„Až nastane čas ho probudit, zajdu za ním,“ ušklíbnul se Lissarius, „a připomeni mu, kdo zatáhl Rawanta do maléru. Transpoziční lokality Essius nachystal. Jsou mimo zájmová území Erektiadu, mimo

obvyklé hlídkové trasy Aliance. Postačí, když se svým praštěným bratrem pošleš tři členné komando.“

„Zítřka už je dnes,“ řekl Sibiel a významně pohodil hlavou ke stropu, kde blikala tlumená světla časomíry. „Mám s Arrakielem kamsi do vyhnálova poslat tři raisi, aby mu dělali chůvy? Dnes jsem říši obětoval šest nejlepších raisi mého domu i s rodinami. Pokud je budu rozdávat takovým tempem, brzy mi nezbudou ani k ochraně sídla...“

Lissarius musel uznat, že Sibiel jako arcikníže nemůže naráz postrádat devět nejsilnějších démonů. Nehledě na to, že i démonky, které odešly na Bredeon se svými manžely, jsou vycvičené a budou chybět. „Máš pravdu,“ zamručel. „Musíme sáhnout jinam. Tvůj protivný bratranec Trixen má ve výcviku nové kadety. Je jen v jeho moci, kam je pošle. A Trixen má, kupodivu, dobrý odhad na charakter. Takže za ním zaleť, vysvětli mu, oč jde a požádej ho, ať pro nás tři kousky vybere.“ Lissarius se potměšile uchechtl. „Musí to být jedinci s nervy jako špagáty, když budou hlídat Arci-Quinna. Ale to bude Trixenovi jasné.“

„Zařídím to,“ přikývnul Sibiel. „Dělá mi starost totožnost otce té bratrovy dívky. Pokud si Keren jeho jméno zapamatovala dobře a pokud je to opravdu Vikkason...“

Lissarius se výmluvně zašklebil. Ano, pokud by otcem dračí mísenky byl opravdu současný Rex, byl by to větší problém, než předpokládali. Tisíciletí válčení mezi démony a draky si vybralo daň. Zjištění, že otcem Rexova vnuka je arcidémon z nenáviděného Mizeonu, by mohlo mezi draky eskalovat nové napětí. Je lepší, to

vědět předem. „Co to jméno ověřit u jejího bratra?“ napadlo Lissaria. Jména erektiadských velmožů včetně jmen Rexů znějí podobně. Je to tam samý Rakkason, Nikkason, Trebisson...

„Myslíš toho ok-sawonského hraběte,“ zabručel Sibiel. „Zaletím tam. Ale tvá korunovace je už za tři dny. A do měsíce musíme přichystat tu pitomou státní návštěvu Bredeonu. To mám co dělat.“

Kernok, hlavní náměstí.

Oslavné fanfáry utichly.

Lissarius Trisiel Arci-Nubiel, nastávající císař, stál uprostřed hořícího kruhu a za absolutního ticha přebíral z podložky, kterou držel Krepen Arci-Jeen, předseda Rady, pradědečkovu hematitovou korunu. Zraky davů se upíraly jen a jen na tuto scénu a všichni, kteří se dnešního dne dostali až sem, budou nepochybně o své osobní účasti vyprávět příštím generacím. Nikdo z přihlížejících netuší, jak strašně právě dnes Lissaria bolí hlava. Hematitovou korunu, symbol moci, Rafedaxarr podle legendy zhotovil osobně. Lissarius se podivil, jak je těžká. Gestem, které mohlo být možná elegantnější, si korunu posadil na hlavu s myšlenkou, že pokud k tomu není povolán, země pukne a Padlí ho k sobě stáhnou dolů ke konečnému zúčtování.

Fanfáry se třeskutě rozezvučely.

„Sláva císaři Rafedaxarrovi druhému!“

Démoni se rozeřvali oslavným jásotem. Vysoko do růžových oblak vytryskly gejzíry zlatých, stříbrných, fialových, tyrkysových a zelených jisker. Lissarius se vděčně složil do křesla, které mu konečně přinesli. Hm. Vlastně ano. Trůn. Zdědil ho stejně jako jméno. Když radní navrhli, aby převzal pradědečkovu jméno, Lissarius se stavěl na zadní. Ale byl to Essius, pragmatický jako vždycky, kdo ho přesvědčil to akceptovat. „*V zásadě jsme Rafedaxarr všichni*,“ prohodil s grimasou, která naznačovala, že jde o malichernou pitomost. A měl pravdu. Všichni arcidémoni přece pocházejí z Rafedaxarovy linie.

Zatímco davy zakláněly hlavy k obloze, všech třicet vojáků císařovy osobní gardy ve slavnostních ceremoniálních uniformách s krihonitovými pancíři nastoupilo do sevřeného útvaru před trůn. Ti v první řadě drželi na vodítkách obrovské nebezpečně vypadající horské xiry. Zvířata neměla náhubky. Lissarius věděl, že xira s náhubkem by byla důkazem špatného vedení. Byly tu jen dvě možnosti. Buď xira bez náhubku, nebo mrtvá xira. Bylo však patrné, že vedení pokulhává, protože zvířata jevila známky neklidu. Některá dokonce tahala za vodítka a cenila zuby.

Podíval se k tribunám, odkud šaškárnu sledovali nejstarší představitelé všech deseti přeživších rodinných linií včetně jeho rodičů. Zajímala ho jenom Wrella. Už když ji zahlédl při nástupu, zapomněl dýchat. Její bledá krása pro něj svítila. Přitahovala ho jako plamen nočního motýla. Přišla ve strohých šedých šatech, jak se sluší na rozvedenou aristokratku, která plánuje zůstat sama. Vlasy měla vyčesané vysoko z čela, zdobené černými perlami. Bylo to daleko,